

Sygn. akt IV KK 240/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 czerwca 2022 r.,
sprawy **A. G.**
skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 24 stycznia 2022 r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 5 stycznia 2021 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony m.in. o to, że:

I. w nocy z 13 na 14 marca 2009 r. przy ul. M. w S. powiatu z., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami z niezamkniętej obory dokonał kradzieży 10 kanistrów z zawartością 200 litrów oleju napędowego, piły spalinowej produkcji polskiej oraz byczka maści czarnej ogólnej wartości ok. 2.240 zł na szkodę Z. B., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

II. w nocy z 13 na 14 marca 2009 r. przy ul. D. w S. powiatu z., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał kradzieży samochodu osobowego m-ki O. o nr rej. (...) wartości 7.000 zł na szkodę R. P., tj. o czyn określony w art. 278 § 1 k.k.

XI. w nocy z 24 na 25 sierpnia 2009 r. w miejscowości K. gminy A., powiatu o., woj. (...) działając w celu przysporzenia korzyści majątkowej oraz w zamiarze dokonania czynów zabronionych przez K. R., PP. M. N. i M. N., będącym w jego dyspozycji bliżej nieokreślonym samochodem osobowym zawiózł ich do wymienionej miejscowości, czym ułatwił swoim zachowaniem popełnienie:

- kradzieży z niezabezpieczonego garażu piły spalinowej m-ki M. o nr fabrycznym (...) oraz dwóch kasków motorowych koloru niebieskiego z elementami czerwono srebrnymi z napisem E. wartości łącznej 1.000 zł na szkodę T. B.,
- kradzieży z włamaniem samochodu osobowego m-ki N. o nr rej. (...) o wartości 6.000 zł na szkodę A. i M. W.,
- włamania do garażu przez zerwanie kłódki zabezpieczającej drzwi, a następnie z jego wnętrza kradzieży roweru damskiego o wartości 200 zł na szkodę S. R.,
- usiłowania kradzieży z włamaniem do garażu na szkodę T. M.,
- kradzieży z niezabezpieczonego garażu roweru damskiego S. i roweru dziecięcego K. o wartości łącznej 350 zł na szkodę T. O.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

XII. w nocy z 2 na 3 lutego 2009 r. z posesji w miejscowości P., gminy R., powiatu w., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami po pokonaniu zamków fabrycznych oraz zabezpieczenia w postaci immobilisera dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu ciężarowego marki L. koloru niebieskiego z żółtą plandeką o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł wraz ze znajdującym się na skrzyni ładunkowej towarem w postaci mebli kuchennych, okapu A., zlewu H. z baterią o wartości 9.950 zł, powodując łączne straty w wysokości 29.950 zł na szkodę M. B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

XIII. w dniu 10 kwietnia 2009 r. z posesji przy ul. W. w N., gm. W., powiatu w., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami po

uprzednim uszkodzeniu siłownika bramy wjazdowej na posesję oraz pokonaniu centralnego zamka, immobilisera i autoalarmu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego m-ki T. koloru srebrnego metalizowanego o nr rej. (...) o wartości 34.500 zł na szkodę D. P. Z., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

XIV. w nocy z 7 na 8 kwietnia 2009 r. w miejscowości P. gminy R., powiatu w., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, po uszkodzeniu siłownika bramy garażowej dostał się do wnętrza garażu, a następnie po pokonaniu zamków fabrycznych i autoalarmu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego m-ki H. o nr rej. (...) oraz czterech kompletnych kół o łącznej wartości 80.000 zł na szkodę J. Ś., a ponadto piły spalinowej F., dwóch szlifierek kątowych, sprężarki i myjki ciśnieniowej M. o łącznej wartości 3.000 zł na szkodę P. Ś., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

XV. w dniu 9 maja 2009 r. w godzinach od 00.00 do 01.00 przy ul. R. w miejscowości W. gminy R., powiatu w., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą z niezamkniętego garażu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu ciężarowego m-ki L. o nr rej. (...) oraz piły spalinowej m-ki S. o łącznej wartości 12.000 zł na szkodę T. i J. T., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

XVI. w nocy z 08 na 09 maja 2009 r. przy ul. R. w miejscowości W. gminy R., powiatu (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą z niezamkniętego garażu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia piły spalinowej m-ki S. o wartości 1.000 zł na szkodę H. C., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 5 stycznia 2021 r., sygn. akt II K (...), uznał A. G. za winnego:

2. popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach: I, II, XV i XVI aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw, z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to skazał go i wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

3. popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach: XII, XIII i XIV aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to skazał go i wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia z tym, że czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25 sierpnia 2009 r. do dnia 19 sierpnia 2020 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę solidarnie z inną ustaloną osobą na rzecz pokrzywdzonego T. T. kwoty 2.000 złotych.

Apelację w sprawie wnieśli: obrońca, oskarżony oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok (także w zakresie kosztów z pkt 8 wyroku), na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 1a, 2, 3 oraz 4 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

„Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób wybiórczy, z przekroczeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi, które poczynił Sąd uznając oskarżonego za obecnego na miejscu popełnienia zarzucanych mu czynów w punktach I, II, XV, XVI, XII, XIII, XIV oraz XI aktu oskarżenia i w tym zakresie uznaniem go za winnego popełnienia tych czynów, pomimo iż:

- wyjaśnienia oskarżonego są konsekwentnie w toku całego postępowania i bezpośrednio wskazują na fakt, iż nie brał on udziału w popełnianiu żadnych przestępstw, które są mu zarzucane;
- bilingi znajdujące się w aktach sprawy w żaden sposób nie wskazują aby oskarżony w czasie zarzucanych mu czynów przebywał w najbliższych okolicach miejsc, w których to doszło do popełnienia przestępstw, jak i również aby

kontaktował się w tym czasie i w celu popełniania przestępstw z P. N. bądź innymi ustalonymi osobami; bilingi wskazywały jedynie na luki czasowe kiedy oskarżony mógłby dopuszczać się popełnienia zarzucanych mu przestępstw, co oznacza, iż ocena dowodów jest kierunkowa i w tym zakresie oparta jedynie na poszlakach; bilingi wskazują także sporadyczny kontakt oskarżonego z P. N., który to kontakt w żaden sposób nie potwierdza zażyłych relacji, a jedynie może wskazywać na zwykłe relacje około rodzinne;

- zeznania K. R., które zostały podzielone przez Sąd na trzy grupy, z których w ocenie obrońcy za bezwzględnie wiarygodną powinna zostać uznana ostatnia z nich, tj. wyjaśnienia złożone przez świadka w końcowej fazie postępowania, wskazują na brak konieczności wytypowania innych osób biorących udział w popełnianiu przez świadka przestępstw, swobodę możliwości złożenia zeznań i w konsekwencji ich wiarygodność;
- zeznania złożone przez K. R. w czasie kiedy wskazywał jako współsprawcę czynów A. G. powinny zostać uznane za pomówienie, a realną korzyścią dla świadka wynikającą z pomówienia oskarżonego stanowiło ukrycie danych osoby z którą faktycznie były popełniane czyny niedozwolone, tj. prawdopodobnie J. R., czym również realnie zainteresowaną była M. N. w czasie składania przez nią wyjaśnień i zeznań;
- wyjaśnienia i zeznania P. N. złożone w toku postępowania wskazują bezpośrednio na fakt, iż A. G. nie brał udziału zarzucanych mu włamaniach; fakt przyznania się przez P. N. do zarzucanych jemu czynów w żaden sposób nie koliduje ze złożonymi przez niego zeznaniami, w których oświadcza on, że oskarżony nie brał udziału w zarzucanych mu przestępstwach;
- wyjaśnienia M. N., w części w której w ocenie Sądu wypowiedziała ona znamienne słowa odnośnie udziału oskarżonego w kradzieżach, podczas gdy zarówno M. N., jak i analogicznie K. R. byli zainteresowani pomówieniem A. G. z uwagi na chęć objęcia ochroną przed procesem innej osoby, prawdopodobnie J. R.;
- zeznania M. N. poprzez przyznanie im bezkrytycznie waloru wiarygodności jedynie z uwagi na ich względną zgodność z zeznaniami świadka K. R. oraz P. N., które to zeznania zostały bezwzględnie przez świadków odwołane w późniejszych fazach postępowania;

- zeznania M. R., A. K., D. K., P. L. i M. R., świadków w żaden sposób niezainteresowanych rozstrzygnięciem niniejszej sprawy, które to zeznania należy uznać za wiarygodne i wskazujące bezpośrednio na fakt, iż oskarżony został pomówiony przez K. R., który bronił w taki sposób odpowiedzialności swojego brata za popełniane przez nich czyny;
- nagranie sporządzone przez A. G., które jest zapisem jego rozmowy z K. R. z 12 września 2015 r., jak i również decyzje procesowe w toku postępowania w zakresie dowodów bezpośrednio wskazują na konieczność zarejestrowania takiej rozmowy przez oskarżonego z uwagi na fakt, iż była to jedyna możliwość przedstawienia przez oskarżonego swobodnie złożonych przez K. R. zeznań, które potwierdzają pomówienie oskarżonego przez świadka, a o niewiarygodności świadka czy też o potwierdzeniu popełnienia przez oskarżonego jakiegokolwiek czynu nie może świadczyć jedno wyrwane z kontekstu i zacytowane przez Sąd w uzasadnieniu wyroku zdanie wypowiedziane przez świadka.

Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 § 4 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego z oględzin nagrania rozmowy oskarżonego z W. S. oraz przesłuchania w charakterze świadka W. S. na okoliczność nieobecności A. G. podczas kradzieży dokonywanej na nieruchomości położonej w W. w nocy z 8 na 9 maja 2009 r., pomimo iż dowód ten jest możliwy do przeprowadzenia.

Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 115 § 2 k.k. poprzez pominięcie przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu okoliczności tam wskazanych i ustalenie, tj. rozmiaru i charakteru naruszonego dobra, rozmiaru wyrządzonej szkody i okoliczności popełniania czynu, motywacji sprawcy, a w zasadzie jej braku, rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia i w konsekwencji ustalenie, iż czyny, których w ocenie sądu popełniania dopuścił się oskarżony cechowała wysoka szkodliwość społeczna.

Rażącą niewspółmierność kary,

- poprzez skazanie oskarżonego za popełnienie czynów oznaczonych nr I, II, XV i XVI na karę 1 roku pozbawienia wolności, czynów oznaczonych w punktach XII, XIII oraz XIV na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu zarzucanego w punkcie XI na karę 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy z

uwagi na społeczną szkodliwość czynu, rozmiar szkody, uprzednią niekaralność oraz sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego zasadnym jest obniżenie wymierzonych oskarżonemu kar do minimalnego ustawowego zagrożenia;

- poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia kary pomimo okoliczności natury prawnej oraz faktycznej, które uzasadniają takie rozwiązanie;
- poprzez przy wymierzaniu kary łącznej niezastosowanie zasady pełnej absorpcji."

Na zakończenie obrońca wniósł o:

1. uniewinnienie A. G. od zarzucanych mu czynów;
2. ewentualnie o uchylenie wyroku oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem:
 - a. dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z oględzin nagrania rozmowy oskarżonego z W. S. na okoliczność nieobecności A. G. podczas kradzieży dokonywanej na nieruchomości położonej w W. w nocy z 8 na 9 maja 2009 r.,
 - b. przesłuchania w charakterze świadka W. S. na okoliczność nieobecności A. G. podczas kradzieży dokonywanej na nieruchomości położonej w W. w nocy z 8 na 9 maja 2009 r.,
3. ewentualnie o zmianę wyroku poprzez obniżenie wymierzonych oskarżonemu kar, ich połączenie z zachowaniem zasady pełnej absorpcji, warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Oskarżony A. G. w osobistej apelacji zaskarżył wyrok w całości zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, poprzez błędną ocenę zebranego materiału dowodowego oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Oskarżony wniósł o uchylenie wyroku i uniewinnienie go.

Apelację wniósł także prokurator, który zaskarżając wyrok m.in. w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 3 zarzucił „obrazę przepisów postępowania a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegającą na niedokładnym określeniu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 3 części dyspozytywnej wyroku, gdzie A. G. uznano m.in. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIV aktu oskarżenia, z uwagi na jego wadliwy opis i wskazanie iż miał on miejsce w nocy z 07 na 08 kwietnia 2009 r. w msc. Porządzie, podczas gdy z materiału

dowodowego w sposób bezsprzeczny wynika, iż czyn ten miał miejsce w nocy z 08 na 09 kwietnia 2009 r. w msc. P.”

Na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Po rozpoznaniu wywiedzionych apelacji, Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 24 stycznia 2022 r., sygn. akt II Ka (...), zaskarżone orzeczenie zmienił w ten sposób, iż w czynie opisanym w punkcie XIV aktu oskarżenia ustalił, że:

- został on popełniony w nocy z 8 na 9 kwietnia 2009 r.,
- numer rejestracyjny samochodu osobowego marki H. to (...).

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

We wniesionej na korzyść skazanego kasacji, zaskarżając wyrok Sąd odwoławczego w części utrzymującej w mocy wyrok sądu pierwszej instancji, obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

„Rażąca obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez niepodanie przez Sąd odwoławczy przekonujących przesłanek orzeczenia, nie odniesienie się do wszystkich faktów i dowodów przeprowadzonych w sprawie a mających znacznie dla rozstrzygnięcia, ograniczając uzasadnienie wyroku w istocie do odwołania się do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do dokonania oceny materiału dowodowego w sposób wybiórczy, z przekroczeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi, które poczynił Sąd uznając oskarżonego za obecnego na miejscu popełnienia zarzucanych mu czynów w punktach I, II, XV, XVI, XII, XIII, XIV oraz XI aktu oskarżenia i w tym zakresie uznaniem go za winnego popełnienia tych czynów, pomimo iż:

- wyjaśnienia oskarżonego są konsekwentne w toku całego postępowania i bezpośrednio wskazują na fakt, iż nie brał on udziału w popełnianiu żadnych przestępstw, które są mu zarzucane i odmowie przyznania im waloru wiarygodności;

- bilingi znajdujące się w aktach sprawy w żaden sposób nie wskazują aby oskarżony w czasie zarzucanych mu czynów przebywał w najbliższych okolicach miejsc, w których to doszło do popełnienia przestępstw, jak i również aby kontaktował się w tym czasie i w celu popełniania przestępstw z P. N. bądź innymi ustalonymi osobami; bilingi wskazywały jedynie na luki czasowe kiedy oskarżony mógłby dopuszczać się popełnienia zarzucanych mu przestępstw, co oznacza, iż ocena dowodów jest kierunkowa i w tym zakresie oparta jedynie na poszlakach; bilingi wskazują także sporadyczny kontakt oskarżonego z P. N., który to kontakt w żaden sposób nie potwierdza zażyłych relacji, a jedynie może wskazywać na zwykłe relacje okołorodzinne;
- zeznania K. R., które zostały podzielone przez Sąd I instancji na trzy grupy, a która to argumentacja została podtrzymana przez Sąd II instancji, z których to zeznań w ocenie obrońcy za bezwzględnie wiarygodną powinna zostać uznana ostatnia z nich, tj. wyjaśnienia złożone przez świadka w końcowej fazie postępowania, wskazują na brak konieczności wytypowania innych osób biorących udział w popełnianiu przez świadka przestępstw, swobodę możliwości złożenia zeznań i w konsekwencji ich wiarygodność;
- zeznania złożone przez K. R. w czasie kiedy wskazywał jako współsprawcę czynów A. G. powinny zostać uznane za pomówienie, a realną korzyścią dla świadka wynikającą z pomówienia oskarżonego stanowiło ukrycie danych osoby z którą faktycznie były popełniane czyny niedozwolone, tj. prawdopodobnie J. R., czym również realnie zainteresowaną była M. N. w czasie składania przez nią wyjaśnień i zeznań;
- wyjaśnienia i zeznania P. N. złożone w toku postępowania wskazują bezpośrednio na fakt, iż A. G. nie brał udziału zarzucanych mu włamaniach; fakt przyznania się przez P. N. do zarzucanych jemu czynów w żaden sposób nie koliduje ze złożonymi przez niego zeznaniami, w których oświadcza on, że oskarżony nie brał udziału w zarzucanych mu przestępstwach;
- wyjaśnienia M. N., w części w której w ocenie Sądu wypowiedziała ona znamienne słowa odnośnie udziału oskarżonego w kradzieżach, podczas gdy zarówno M. N. , jak i analogicznie K. R. byli zainteresowani pomówieniem A. G. z uwagi na chęć objęcia ochroną przed procesem innej osoby, prawdopodobnie J. R.;

- zeznania M. N. poprzez przyznanie im bezkrytycznie waloru wiarygodności jedynie z uwagi na ich względną zgodność z zeznaniami świadka K. R. oraz P. N., które to zeznania zostały bezwzględnie przez świadków odwołane w późniejszych fazach postępowania;
- zeznania M. R., A. K., D. K., P. L. i M. R., świadków w żaden sposób niezainteresowanych rozstrzygnięciem niniejszej sprawy, które to zeznania należy uznać za wiarygodne i wskazujące bezpośrednio na fakt, iż oskarżony został pomówiony przez K. R., który w taki sposób bronił odpowiedzialności swojego brata za popełniane przez nich czyny;
- nagranie sporządzone przez A. G., które jest zapisem jego rozmowy z K. R. z 12 września 2015 r., jak i również decyzje procesowe w toku postępowania w zakresie dowodów bezpośrednio wskazują na konieczność zarejestrowania takiej rozmowy przez oskarżonego z uwagi na fakt, iż była to jedyna możliwość przedstawienia przez oskarżonego swobodnie złożonych przez K. R. zeznań, które potwierdzają pomówienie oskarżonego przez świadka, a o niewiarygodności świadka czy też o potwierdzeniu popełnienia przez oskarżonego jakiegokolwiek czynu nie może świadczyć jedno wyrwane z kontekstu i zacytowane przez Sąd w uzasadnieniu wyroku zdanie wypowiedziane przez świadka;
- nagrania zawierające zapis rozmowy oskarżonego z A. G. z W. S. poprzez nieuwzględnienie dowodu przy ustaleniu faktów, pomimo iż przedmiotowe nagranie jest konsekwencją nieustającego udowadniania przez oskarżonego swojej niewinności, a dowód ten powinien zostać oceniony w kontekście pozostałego materiału dowodowego, a nie kategorycznie odrzucony z uwagi na okoliczności przytoczone w punkcie 2.1.2.1 uzasadnienia wyroku.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w W. i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynu, a ewentualnie o przekazanie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

Odpowiadając pisemnie na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, winna być skierowana przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego, a postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w jego toku z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary. Kasacja obrońcy skazanego nie spełnia powyższych wymagań. Jak łatwo zauważyć, sprowadza się ona w istocie do literalnego wręcz powtórzenia zarzutów apelacyjnych, przy czym prawna kwalifikacja tych zarzutów nie odnosi się do postępowania odwoławczego. Trudno przecież zarzucać Sądowi odwoławczemu rażące naruszenie przepisów art. 7 i 410 k.p.k., skoro w istocie nie prowadził on postępowania dowodowego, nie oceniał na nowo dowodów i nie czynił nowych ustaleń faktycznych. Zdziwienie budzi także wskazywanie na rzekome rażące naruszenie przepisów art. 424 § 1 i 457 § 3 k.p.k., skoro przepisy te odnoszą do różnych faz postępowania jurysdykcyjnego, a nadto – stosownie do art. 537a k.p.k., nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Gdyby jednak uznać, że intencją skarżącego jest dążenie do wykazania, iż Sąd odwoławczy naruszył standard kontroli apelacyjnej, to analiza podniesionych zarzutów kasacyjnych pozwala na stwierdzenie, że głównym ich celem jest podważenie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, a zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy. Sąd dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Podniesione przez obrońcę zarzuty kasacyjne są *de facto* zarzutami apelacyjnymi, powtórzenie zaś w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej przez stronę w uprzednio wywiedzionej w sprawie apelacji może być skuteczne wyłącznie wówczas, gdy stwierdzone zostanie, iż Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów skarżącej strony i nie odniósł się do nich w sposób zgodny z obowiązującymi w stosownych przepisach wymogami, co w rozpoznawanej sprawie

nie miało miejsca. Sąd Okręgowy w O. w toku przeprowadzonej kontroli instancyjnej odniósł się w sposób pełny, szczegółowy i rzetelny do wszystkich zarzutów apelacyjnych, nie naruszając tym samym ani przepisu art. 433 § 2 k.p.k., ani też art. 457 § 3 k.p.k., o naruszeniu którego można mówić wtedy, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, tj. gdy sąd uznaje zarzuty za zasadne albo niezasadne, bez wyjaśnienia swojego stanowiska, względnie argumentacja ta będzie zawierała braki. Lektura kasacji prowadzi do przekonania, że w istocie obrońca próbuje ponownie podważyć trafność niekorzystnej dla skazanego oceny materiału dowodowego i zakwestionować prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie. Jak zasadnie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, „podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie oceny istniejących dowodów, bądź kwestionowanie opartych na nich ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla oskarżonego i przeciwstawianie im innych okoliczności, bardziej dla niego korzystnych, których sąd po rozważeniu nie uznał za wiarygodne lub mające znaczenie dla rozstrzygnięcia” (k.5184v-5185/tom XXVI).

Argumenty podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu kasacji sprowadzają się w zasadzie do próby podważenia wyjaśnień K. R. z postępowania przygotowawczego, oceny znaczenia bilingów, czy wyjaśnień M. N. oraz zeznań M. R., A. K., D. K. czy P. L.. Bezprzedmiotowe jawi się powtarzanie argumentacji i oceny dokonanej przez Sąd odwoławczy w tym zakresie. Wystarczy jedynie przypomnieć, że:

- z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż K. R. do momentu zatrzymania go na miejscu kradzieży w K. działał z A. G. i innymi osobami. W swoich pierwszych wyjaśnieniach przedstawił okoliczności dotyczące tych zdarzeń oraz podał osoby, z którymi dokonywał kradzieży mienia,
- brak logowań telefonu komórkowego skazanego w pobliżu miejsc kradzieży nie oznacza, że go w tym miejscu nie było: skazany mógł telefon wyłączyć bądź nie posiadał go przy sobie; na udział skazanego wskazuje K. R.,
- zdaniem Sądu wiarygodność zeznań świadków M. R., A. K., D. K. czy P. L. jest mała, albowiem mało prawdopodobne jest, aby K. R. opowiadał wszystkim, że

pomówił A. G. o dokonanie przestępstw, których ten nie popełnił. Jak zauważył Sąd, wymienieni świadkowie realizowali przyjętą przez skazanego linię obrony,

- Sąd uznał za właściwą ocenę dowodu z nagranej rozmowy między skazanym a K. R., uznając go za mało wiarygodny.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zastrzeżeń nie budzi także ocena rzekomej rozmowy skazanego z W. S.. Dowód ten został przeprowadzony w postępowaniu odwoławczym i rzetelnie oceniony w sekcji 2.1.2.1 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, a bezpośrednie przesłuchanie świadka nie było możliwe, gdyż nie można było ustalić jego miejsca pobytu.

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego wskazuje, iż Sąd ten, działając w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, dokonał prawidłowej kontroli ustaleń poczynionych przez Sąd a quo. W sposób prawidłowy przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia, rozważył zarzuty apelacyjne i przedstawił powody uznania wniesionego środka odwoławczego za niezasadny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.